

Το ταξίδι πάνω από τη θάλασσα

Μια φορά κι έναν καιρό τα παιδιά του ΕΕΕΕΚ Μυστρά πήγαν στο Μουσείο Ελιάς και Ελληνικού Λαδιού στη Σπάρτη, για να παρακολουθήσουν τις Πολύχρωμες Νομάδες. Εκεί οι Πολύχρωμες Νομάδες έπαιξαν ένα θεατράκι από μία ιστορία που έφτιαξαν τα παιδιά από τα Γιαννιτσία. Εμφανίστηκε η Φιλία που έριχνε τις μαγικές κάρτες της, η Ζωή που κοιμόταν του καλού καιρού και ο Άρης ο τρελός επιστήμονας. Ο Άρης έκανε πειράματα και φούσκωνε πολλά πολλά κόκκινα μπαλόνια.

Τα παιδιά χάρηκαν και διασκέδασαν με την ψυχή τους. Ήταν κι αυτός ο κορωνοϊός που δυο χρόνια τώρα τους έπαιρνε τη χαρά τους και τις αγκαλιές που τόσο ανάγκη είχαν. Πάνω από όλα όμως τους έκλεβε τα χαμόγελα. Τι κι αν χαμογελούσαν. Τίποτα δε φαινόταν πίσω από τις μάσκες.

Ξαφνικά, ενώ η ιστορία που παρακολουθούσαν τελείωσε, εμφανίστηκε η Φιλία που τους έριξε κάτι κάρτες με παράξενες εικόνες. Τα παιδιά μαζεύτηκαν γύρω της. Όχι πολύ κοντά όμως γιατί είχαν και το νου τους να κρατάνε τις αποστάσεις. Από ότι φάνηκε οι κάρτες ήταν μαγικές γιατί μόλις η Φιλία σήκωσε την πρώτη κάρτα το Μουσείο εξαφανίστηκε. Τα παιδιά τα έχασαν. Έπρεπε με κάποιο τρόπο να γυρίσουν πίσω στο σχολείο τους στον Καραβά. Στο σχολείο που το ονόμαζαν το σχολείο της αγάπης γιατί έπαιρναν μεγάλη αγάπη εκεί.

Πώς όμως θα γύριζαν πίσω; Όλα όσα ήξεραν εξαφανίστηκαν. Τότε η Φιλία σήκωσε την δεύτερη κάρτα και μία θάλασσα έκανε την εμφάνισή της. Με την τρίτη κάρτα εμφανίστηκε ο Ποσειδώνας με την τρίαινά του. Για κάποιο λόγο ήταν πολύ θυμωμένος. Χτύπαγε και ξαναχτύπαγε την τρίαινά του και τεράστια κύματα σηκώνονταν μέχρι τον ουρανό. Δεν μπορούσες σαν ξεχωρίσεις πού τελείωναν τα κύματα και πού άρχιζε ο ουρανός. Ο Ποσειδώνας τους έκανε ξεκάθαρο πως για να πάνε στο σχολείο τους έπρεπε να περάσουν τη θάλασσα.

Τα παιδιά άρχισαν να στενοχωριούνται. Πώς να περάσουν τη θάλασσα αφού δεν ήξεραν να κολυμπούν; Κάποιο είπε να χρησιμοποιήσουν τα κόκκινα μπαλόνια του επιστήμονα. Έφταναν για όλους. Αυτό ήταν επικίνδυνο όμως είπε κάποιο άλλο. Δεν ήξεραν αν ο αέρας ήταν αρκετός για να φτάσει μέχρι να περάσουν τη θάλασσα.

Εκεί που σκεφτόντουσαν στενοχωρημένα, η Φιλία σήκωσε άλλη μία κάρτα. Μία μεγαλόπρηπη πάπια εμφανίστηκε από το πουθενά. Οι ελπίδες τους αναπτερώθηκαν. Μήπως η πάπια θα τους βοηθούσε να περάσουν τη θάλασσα; Πώς όμως μία μόνο πάπια θα μπορούσε να περάσει τόσα παιδιά πάνω από τη θάλασσα; Κάποιο παιδί έριξε την ιδέα να ανέβουν στην πλάτη της και να πάνε πετώντας στο σχολείο. Η Γιωργία όμως δεν συμφωνούσε καθόλου και άρχισε να διαμαρτύρεται: «Οι πάπιες νομίζω μόνο κολυμπούν».

Τα παιδιά όμως επέμεναν και δεν έκαναν λάθος. Η πάπια δεν ήταν μόνη. Άρχισε να κράζει κι ένα πλήθος από πάπιες ήρθανε κοντά. Τα παιδιά ανέβηκαν στις πάπιες και πέταξαν πάνω από τη θάλασσα. Έφτασαν χαρούμενα στο αγαπημένο τους σχολείο στον Καραβά. Και ζήσαμε εμείς καλά και αυτά καλύτερα.